

Arrest

nr. 80 393 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VERVENNE loco advocaat A. DESWAEF en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en een Armeens christen te zijn, geboren in de Turkse stad Hazo. In 1950 bent u met uw echtgenoot, (A.F.), naar Irak vertrokken en hebben jullie zich in het dorp Levo, regio Zakho (Noord-Irak), gevestigd. Jullie verkregen er de Iraakse nationaliteit. Sinds februari 2010 bent u weduwe. In 1998 heeft u uw zoon, Gawre, verloren nadat hij werd gedood in een vuurgevecht tussen de PKK (Koerdische Arbeiderspartij) en de KDP (Koerdische Democratische Partij).

U zou enkele keren belaagd zijn geweest door moslims omwille van uw religie als Armeens Christen. Zij zouden u eveneens hebben uitgelachen en stenen naar u hebben gegooid. De laatste keer dat u werd belaagd in uw huis, zou u zijn gevallen en zou u uw hand hebben gebroken. U zou begin november 2010 Irak hebben verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, zou u op 23

november 2010 in België zijn aangekomen. Op 25 november 2010 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U heeft een zoon, (F.N.) (CG 98/23718 en OV 4.794.422), die in België een verblijfsstatus heeft.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Dient ten eerste te worden opgemerkt dat u uw zoon (F.N.) heeft aangesteld als uw vertrouwenspersoon. Laatstgenoemde nam verschillende keren het woord en werd verschillende keren aan het woord gelaten omdat voor het gehoor werd gesteld dat u zich niet meer adequaat zou kunnen uitdrukken. Tijdens het verloop van het gehoor werd echter duidelijk dat u wel de nodige verklaringen kon afleggen. Bovendien zijn de verklaringen van uw zoon eveneens gestoeld op wat u hem heeft verteld. Blijkt dat hij sinds 1998 in België verblijft en dat jullie de voorbije dertien jaar enkel contact hebben gehad via twee brieven die Nulbar, via een tussenpersoon, naar jullie dorp heeft opgestuurd (CGVS, pg.3). Er zou geen verder contact meer zijn geweest (CGVS, pg.3). Zijn verklaringen zijn aldus gestoeld op de gesprekken die jullie hadden na uw aankomst in België. Er dient dan ook geen betoog dat het CGVS zich voor de beoordeling van uw asielmotieven in hoofdzaak op uw eigen verklaringen baseert. Bovendien kan het CGVS zich niet van de indruk ontdoen dat sommige zaken u door uw zoon in de mond werden gelegd zodat deze zouden overeenstemmen met de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn eigen asielaanvraag, die hij indiende op 14 december 1998. Zo stelt u dat de mensen die u in de loop der jaren zouden hebben lastig gevallen dit deden omdat u een christen bent maar dat ze het nooit over de PKK hebben gehad of nooit naar uw tweede zoon Nulbar (die inmiddels in België vertoefde) hebben gevraagd (CGVS, pg.5); waarop uw zoon u meteen verbetert en suggereert dat ze jullie familie verdachten van samenwerking met de PKK en dat ze ook naar hem vroegen (CGVS, pg.5). U gevraagd of deze onbekenden u lastig vielen toen uw echtgenoot nog in leven was, stelt u dat dit niet het geval was, waarop uw zoon u meteen weer corrigeert en stelt dat u toen ook al lastig werd gevallen (CGVS, pg.6). Opnieuw merkwaardig is dat u zich eerst niet kon herinneren wanneer u ergens in de periode 1998-2011 werd lastig gevallen door deze onbekenden (CGVS, pg.5), maar dat uw zoon vervolgens wel drie exacte jaartallen opgeeft, nl. 1999, 2005 en 2010 (CGVS, pg.5), dit terwijl hijzelf niet in Levo aanwezig was in deze periode en geen contact met u had. Dient trouwens te worden opgemerkt dat indien deze onbekenden daadwerkelijk op zoek waren naar uw zoon Nulbar omwille van vermeende PKK-activiteiten, het niet plausibel is dat zij u de voorbije dertien jaar, dan nog met grote tussenpozen, slechts 3 maal zouden hebben lastig gevallen. U gevraagd waarom u ondanks de bedreigingen - van welke aard dan ook - nog gedurende dertien jaar in Irak bleef, wordt min of meer duidelijk waarom u alsnog besloot het land te verlaten. Uw echtgenoot stierf namelijk in 2010 (CGVS, pg.6) en ook uw enige broer is intussen gestorven (CGVS, pg.3). Volgens uw zoon maakt dit dat u niemand anders hebt behalve hem (CGVS, pg.3). Echter, het enkele gegeven dat uw zoon niet in Irak vertoeft is onvoldoende om u het statuut van vluchteling overeenkomstig de Conventie van Genève toe te kennen.

Daarenboven kan maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen te worden gevisieerd door 'moslims' als enige overblijvende Armeens-Christelijke vrouw in uw dorp (CGVS, pg.6). Uit nader onderzoek blijkt immers dat uw dorp 'Levo' een duidelijk christelijk centrum met uitgebouwde infrastructuur is geworden, waar er geen Armeense families bekend zijn. De vraag kan zich dan ook worden gesteld waarom u, die er sinds 1950 onafgebroken zou hebben gewoond (CGVS, pg.3) en daarmee één van de oudste inwoners zou zijn, er niet gekend bent. Bovendien maakt het feit dat Levo een duidelijk christelijk centrum is, het onwaarschijnlijk dat christelijke bewoners er systematisch lastig worden gevallen door 'Moslims' (zie informatie in administratief dossier CGVS, dd. 20/01/2012). Hoegenaamd ongeloofwaardig is daaruit volgend dat u als christen geen beroep zou kunnen doen op uw eigen autoriteiten om deze laster aan te vechten en dat uw burens u zouden hebben afgeraden dit te doen (CGVS, pg.7).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u geen enkel document kunt voorleggen dat uw afkomst staft. Bovenstaande elementen maken dat het niet duidelijk is vanwaar u als Armeens Christen dan wel precies afkomstig bent en u de vluchtelingenstatus bijgevolg niet kan worden toegekend.

Dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat het CGVS n hoofd van uw zoon, en vertrouwenspersoon, (F.N.), op 31 mei 2005 een 'beslissing van asielaanvraag zonder voorwerp (op basis van art. 55 van de Vreemdelingenwet)' heeft genomen nadat hij werd geregulariseerd.

Tenslotte wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-

generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het bijzonder artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 alinea 2 van de Conventie van Genève en van de artikelen 48 en volgende van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM.

Er wordt verwezen naar de toestand van verzoekster tijdens het gehoor voor het CGVS. In het begin van het gehoor wordt opgemerkt dat verzoekster een verwarde indruk maakt. Gedurende heel het gehoor en in de weinig directe antwoorden die zij heeft kunnen geven is duidelijk dat deze verwarring niet werd ontkracht. De antwoorden gegeven door verzoekster moeten dan ook met enige reserve worden gelezen. Verzoekster verwijst naar punt 199 en 212 van het “Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”. Het CGVS grondt haar weigering vooral op de verklaringen van verzoekster (77 jaar oud) waarvan ze zelf vaststelde dat zij een verwarde indruk maakte. Het CGVS heeft hierdoor niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag gelegd in de voorbereiding van de beslissing, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht worden geschonden.

Het CGVS lijkt verzoekster te verwijten dat haar zoon haar antwoorden in de mond heeft gelegd zodat deze zouden overeenstemmen met de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn eigen asielaanvraag. Echter, daar zijn aanvraag niet ten gronde werd bestudeerd (vermits zijn aanvraag zonder voorwerp werd verklaard daar hij geregulariseerd werd vooraleer er een beslissing werd genomen) kan er door het CGVS dan ook helemaal niets worden verweten betreffende de waarachtigheid van de verklaringen van haar zoon. Evenmin kan zijn goede trouw in vraag worden gesteld nu hij antwoorden geeft op vragen welke eveneens gelinkt zijn aan zijn vluchtmotieven. Door enerzijds te stellen dat zij zich in hoofdzaak baseert op de verklaringen van verzoekster en anderzijds de verklaringen van de zoon op te werpen als tegenargument legt het CGVS niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag in de voorbereiding van de beslissing, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden.

Verzoekster verwijst naar artikel 1 alinea 2 van het Verdrag van Genève (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Verzoekster betwist de informatie van het CGVS waarop de beslissing gedeeltelijk gesteund is. De aartsbisschop van de regio, die in 2008 is gestorven, zou in 2008 verklaard hebben dat er in de regio geen Armeense families wonen. Dit argument is echter wat licht daar uit zijn verdere verklaringen blijkt dat hij niet elke familie in de regio in kaart heeft gebracht. Indien het antwoord afkomstig zou zijn van de lokale priester zou dit veel meer gewicht hebben. De informatie van het CGVS laat dan ook niet toe met zekerheid te stellen dat zij niet afkomstig is vanwaar zij zegt. Het CGVS had de situatie van verzoekster met allerlei directe en indirecte onderzoeksmethoden moeten analyseren.

Minstens kan verzoekster aanspraak maken op het subsidiaire beschermingsstatuut zoals opgenomen in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het CGVS heeft de bepalingen a) en b) van artikel 48/4, § 2 echter niet nagegaan. Verzoekster meent dat zij als alleenstaande vrouw van bijna 80 jaar oud zonder nog enig familielid bij terugkeer naar haar herkomstland een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Doordat het CGVS heeft nagelaten onder toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet de situatie van verzoekster te onderzoeken onder punt b) is zij onzorgvuldig geweest bij het nemen van de beslissing, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens het gehoor op het CGVS werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon, *in casu* haar zoon wiens verblijf middels de toepassing van artikel 55 geregulariseerd werd.

Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar bij de aanvang van het gehoor opmerkte dat verzoekster een verwarde indruk maakte. Ook uit de ‘Verklaring’ blijkt dat het moeilijk is om van verzoekster verklaringen af te nemen (zie nr. 37). Omtrent verzoeksters medische situatie en

geestesvermogens bevinden er zich geen documenten in het dossier. Waar verzoekster verwijst naar haar verwarde toestand die *“toonaangevend [was] zodat de gegeven antwoorden met enige reserve moeten worden gelezen”* dient te worden opgemerkt dat het in eerste instantie aan verzoekster toekomt om met nuttige stukken haar medische situatie te duiden.

Uit de lezing van het gehoorverslag is het voor de Raad bijwijken niet mogelijk om na te gaan of het verzoekster dan wel haar zoon was die antwoordde op de gestelde vragen. Op pagina 3 is er bijvoorbeeld de vraag *“Hoe heet u (ik richt mij tot de zoon?)”* terwijl uit de voorgaande vragen blijkt - of zou kunnen blijken - dat deze ook aan de zoon werden gesteld of door hem werden beantwoord. Dit geldt ook voor andere onderdelen van het gehoor (zie p.4, p.5).

Te dezen kan verwezen worden naar artikel 19, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat bepaalt: *“De advocaat of de vertrouwenspersoon heeft de mogelijkheid op het einde van het gehoor mondelinge opmerkingen te geven”*. Hoewel de Raad begrip kan opbrengen dat het gehoor omwille van de gesteldheid van verzoekster niet ten volle kan voldoen aan de voormelde bepaling, blijft echter de vaststelling dat het uit de lezing van het gehoorverslag niet altijd op te maken is aan wie de vragen werden gesteld en door wie ze daadwerkelijk werden beantwoord. Derhalve ontbreekt het de Raad aan dienstige elementen om op basis van de gegevens in het dossier tot een oordeel te komen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, is het de Raad onmogelijk om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 januari 2012 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS